

Sygn. akt: I C 774/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2013 r.

Sąd Rejonowy w Legnicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Joanna Tabor-Wytrykowska
Protokolant:	sekr. sądowy Magdalena Jagiera

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2013 r. w Legnicy

sprawy z powództwa strony powodowej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko pozwanym A. D. (1) i A. D. (2)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych A. D. (1) i A. D. (2) solidarnie na rzecz strony powodowej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 61 177,78 zł (sześćdziesiąt jeden tysięcy sto siedemdziesiąt siedem złotych siedemdziesiąt osiem groszy) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, liczonymi od kwot:

- 52 760,47 zł od dnia 8 maja 2013r. do dnia zapłaty,

- 825,14 zł od dnia 8 maja 2013r. do dnia zapłaty,

- 7 592,17 zł od dnia 8 maja 2013r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz strony powodowej kwotę 4 395,77 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3 617,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 774/13

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. w pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego w Lublinie, a skierowanym przeciwko pozwanym A. D. (2) i A. D. (1) wniosła o wydanie nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i zasądzenie w nim od pozwanych solidarnie na swoją rzecz kwoty 61 177,78 zł złotych z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, liczonymi od kwot:

- 52 760,47 zł od dnia wniesienia pozwu, tj. od 8 maja 2013 r. do dnia zapłaty,
- 825,14 zł od dnia wniesienia pozwu, tj. od 8 maja 2013 r. do dnia zapłaty,

- 7 592,17 zł od dnia wniesienia pozwu, tj. od 8 maja 2013 r. do dnia zapłaty.

Strona powodowa domagała się też zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i prowizji od opłaty w eCard w wysokości 13,77 zł.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że na podstawie umowy cesji nabyła od pierwotnego wierzyciela Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej im. F. S. w G. wierzytelność wynikającą z umowy pożyczki, jaką łączyła ten podmiot z pozwaną A. D. (1) jako pożyczkobiorcą i pozwanym A. D. (2) jako poręczycielem. Z uwagi na niedokonywanie spłat rat pożyczkowych, pozwani po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty otrzymali wypowiedzenie umowy pożyczki, skutkiem czego niespłacona jej część wraz z należnymi odsetkami i kosztami została postawiona w stan natychmiastowej wymagalności z upływem 30-dniowego terminu wypowiedzenia. Na dochodzoną pozwem kwotę składają się: 52 760,47 zł tytułem niespłaconego kapitału, 7 592,17 zł tytułem niespłaconych odsetek za opóźnienie naliczanych w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki lub jej rat oraz 825,14 zł tytułem niezapłaconych odsetek zwykłych umownych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 4 czerwca 2013 r., sygn. akt VI Nc-e 1020056/13, Sąd Rejonowy w Lublinie VI Wydział Cywilny orzekł zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądził od pozwanych na rzecz strony powodowej zwrot kosztów postępowania w wysokości 4 378,77 zł.

Sprzeciw od nakazu zapłaty wniosła pozwana A. D. (1), która domagała się uchylecia nakazu zapłaty oraz oddalenia powództwa. Zarzuciła, że nie otrzymała wypowiedzenia umowy pożyczki, o którym mowa w pozwie. Według pozwanej skoro Bank nie dokonał skutecznie wypowiedzenia umowy, to roszczenie zwrotu pożyczki w całości jest przedwczesne. Tym samym roszczenie co do zasady jak i wysokości nie zostało przez powoda udowodnione.

Na podstawie art. 505³⁶ § 1 k.p.c. skuteczne wniesienie sprzeciwu przez jednego pozwanego spowodowało utratę mocy nakazu zapłaty w całości i przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Legnicy jako właściwemu.

W toku sprawy przed Sądem Rejonowym w Legnicy strona powodowa podtrzymała swoje stanowisko.

Natomiast na rozprawie w dniu 28 listopada 2013 r. oboje pozwani uznali powództwo. Jednocześnie pozwana A. D. (1) wniosła o nieobciążanie jej kosztami procesu ponieważ nie jest w stanie ponieść dodatkowych kosztów. Z kolei pozwany A. D. (2) wniósł o obciążanie go całymi kosztami procesu i nieobciążanie tymi kosztami pozwanej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 stycznia 2011 r. Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa im. F. S. w G. udzieliła pozwanej A. D. (1) pożyczki konsumenckiej na cele mieszkaniowe w kwocie 63 000 zł na kres od 19 stycznia 2011 r. do 19 stycznia 2016 r., oprocentowanej w dacie jej zawarcia 16,75 % w skali roku. W umowie strony zastrzegły odsetki za opóźnienie w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki lub jej raty w wysokości czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP.

Pozwany A. D. (2) poręczył w/w zobowiązanie pozwanej.

Pismem z dnia 22 sierpnia 2012 r., doręczonym pozwanej w dniu 27 sierpnia 2012r., pożyczkodawca wypowiedział pozwanej umowę z uwagi na niespłacanie kolejnych rat pożyczki. Umowa uległa rozwiązaniu z upływem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, skutkiem czego było postawienie pożyczki w stan natychmiastowej wymagalności.

W dniu 27 września 2012 r. pożyczkodawca Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo – Kredytowa im. F. S. w G. zbyła przedmiotową wierzytelność na rzecz strony powodowej (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S..

Na dzień wniesienia pozwu zobowiązanie pozwanych wynosiło: 52 760,47 zł z tytułu niespłaconego kapitału, 7 592,17 zł z tytułu skapitalizowanych do dnia wniesienia pozwu odsetek za opóźnienie naliczanych w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki lub jej raty oraz 825,14 zł z tytułu niezapłaconych odsetek zwykłych umownych.

Fakty uznane

Sąd zważył:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości. Wyrok ma charakter wyroku z uznania, gdyż oboje pozwani uznali powództwo. Zgodnie z art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Uznanie jest aktem dyspozycyjności pozwanego, który nie tylko uznaje samo żądanie powoda, ale i to, że uzasadniają je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne oraz godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego to żądanie. Konsekwencją uznania powództwa przez pozwanego jest pominięcie postępowania dowodowego i wydanie wyroku uwzględniającego powództwo. Mając powyższe na uwadze należało ustalenia istotne dla sprawy poczynić w oparciu o niekwestionowane twierdzenia strony powodowej o faktach. Jako że mają one także uzasadnienie w treści dołączonych w toku sprawy dokumentów, tj. umowy pożyczki i jej wypowiedzenia, nie było podstaw do przyjęcia, że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo też zmierza do obejścia prawa.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w pkt I wyroku na podstawie art. 720 k.c. w zw. z art. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U..01.100.1081 z póź.zm).

Wspomniany art. 720 § 1 k.c. stanowi, że przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Z treści umowy z dnia 19 stycznia 2011 r. wynika, że pozwana A. D. (1), biorąc pożyczkę w wysokości 63 000 zł, zobowiązała się do jej spłaty w terminie 5 lat w ratach miesięcznych zgodnie z harmonogramem spłaty rat pożyczki wraz z kosztami, w tym odsetkami od kapitału. Nadto zaakceptowała wysokość oprocentowania dla zadłużenia przeterminowanego, które miało charakter oprocentowania zmiennego, równego czterokrotności aktualnej na dany dzień wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. Brak wpłaty z tytułu spłaty pożyczki uzasadniał wypowiedzenie umowy, postawienie pożyczki w stan natychmiastowej wymagalności, a to jest jednoznaczne z obowiązkiem niezwłocznego zwrotu pożyczki w całości.

Z koli obowiązek pozwanego A. D. (2) wynika z faktu bycia poręczycielem i znajduje uzasadnienie w treści art. 876 k.c., zgodnie z którym przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał.

Wysokość żądanej przez powoda kwoty, jak i sposób jej wyliczenia nie budzą wątpliwości, wszak znajdują uzasadnienie w przedłożonych dokumentach, a to umowie pożyczki, harmonogramie jej spłaty jak i szczegółowym zestawieniu operacji na rachunku pozwanej w (...) -u. Nadto nie były kwestionowane przez pozwanych.

Podobnie, wątpliwości nie budzi legitymacja czynna strony powodowej, która nabyła przedmiotową wierzytelność w drodze cesji od pierwotnego wierzyciela.

W tych okolicznościach należało orzec jak w pkt I sentencji. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca, a za taką należy uznać również stronę pozwaną, która uznaje powództwo, ma obowiązek zwrócić przeciwnikowi, na jego żądanie, koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony. Do niezbędnych kosztów procesu poniesionych przez stronę powodową należało zaliczyć opłatę sądową od pozwu w wysokości 765 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3 600 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz koszt prowizji od opłaty w eCard w wysokości 13,77 zł.

Nie było podstaw do odstąpienia od obciążenia pozwanej A. D. (1) kosztami procesu. Podstawę prawną takiego rozstrzygnięcia mógłby stanowić tylko art. 102 k.p.c., który jednak wymaga zaistnienia wypadków szczególnie

uzasadnionych. W omawianym zakresie pozwana powołała się jedynie na to, że nie jest w stanie ponieść dodatkowych kosztów. Takie uzasadnienie jest niewystarczające dla przyjęcia istnienia wypadków szczególnie uzasadnionych w rozumieniu art. 102 k.p.c., stąd nie mogło doprowadzić do rozstrzygnięcia zgodnego z wnioskiem pozwanej.

Brak było także podstaw do uwzględnienia stanowiska pozwanego, który wniósł o obciążenie go kosztami procesu w całości i nie obciążanie pozwanej tymi kosztami. Zgodnie z art. 105 § 2 k.p.c. na współuczestników sporu odpowiadających solidarnie co do istoty sprawy sąd włoży solidarny obowiązek zwrotu kosztów. Solidarność dłużników, w tym wypadku pożyczkobiorcy i poręczyciela, wynikająca z art. 881 k.c., jest w interesie wierzyciela – pożyczkodawcy, który na zasadzie art. 366 k.c. może żądać całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników łącznie, od kilku z nich lub od każdego z osobą, a zaspokojenie wierzyciela przez któregokolwiek z dłużników zwalnia pozostałych. W tej sytuacji jest oczywiste, że tylko wierzyciel mógłby zgodzić się na zasądzenie zwrotu kosztów całego procesu wyłącznie od pozwanego. Nie może też budzić wątpliwości, że zwrot powodowi całości kosztów procesu przez pozwanego spowoduje, że pozwana będzie zwolniona od obowiązku ich poniesienia.

Rozstrzygnięcie jak w pkt III wyroku znajduje uzasadnienie w treści art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c.